

SOMEBODY

WILL KNOW SOMEDAY

Herinneringen aan Cuby & the Blizzards

Koert Broersma

Derde druk, 2021

 uitgeverij
koninklijke van gorcum

Cuby & the Blizzards, gefotografeerd op 28 mei 1967 bij dancing Welgelegen in Oosterhesselerbrug. (Foto: Johan Elsma)

INHOUD

- 06 Voorwoord Jan Douwe Kroeske
10 Inleiding bij de derde druk
12 Woord van dank
- 14 BIOGRAFIE C+B 1964-1999**
“Blues is een soort onkruid dat tussen de stenen door blijft groeien.”
- 20 BIOGRAFIE C+B 2000-2021**
De jaren van waardering en erkenning.
- 24 BOUDEWIJN DE GROOT**
“Harry Muskee heeft me enorm gestimuleerd.”
- 32 KLENY EN HARRY BIMOLT**
“Oma liet C+B gewoon in haar voorkamertje repeteren...”
- 42 HANS WATERMAN**
“Harry was een klont aarde en Eelco het zaadpluisje dat eroverheen vloog.”
- 52 RUDY LEUKFELDT**
“Zwart-wit hoort bij Muskee, C+B en de blues.”
- 64 JAAP EN HENK HILBRANDIE**
“In de muzikale ontdekkingsjaren van onze jeugd ontstond de basis voor C+B.”
- 74 JAN SCHUURMAN**
“Ik wil altijd zo authentiek mogelijk opnemen.”
- 82 ERWIN JAVA**
“Ik wil de blues blijven verkondigen.”
- 92 HARRY KRAMER**
“We hebben samen mooie dingen meegemaakt.”
- 100 RALPH DE JONGH**
“Muziek beleef ik, dat is zó groot, dat is niet onder woorden te brengen...”
- 108 JEANNE VISSER EN JOHAN GAASBEEK**
“Eelco Gelling is de rode draad.”
- 114 WILLY MIDDEL**
“Ik realiseer me eigenlijk nu pas wat we hebben gepresteerd.”
- 124 GEERT LOMAN**
“Die stille, verlegen jongen achterin de bus...”
- 134 JAN VENHUIZEN**
“Het mislukte Amerika-avontuur betekende in feite het einde van de band.”
- 158 JAN AKKERMAN**
“Gelling heeft me meer te vertellen dan alle Claptons bij elkaar.”
- 168 FRANS JANSEN**
“Laat die mythe maar mooi de mythe blijven...”
- 180 TINEKE DE NOOIJ**
“Het was een zootje ongeregeld, maar wel een fascinerende band.”
- 186 HERMAN DEINUM**
“Wat er uit je vingers komt is het enige dat telt.”
- 198 EGBERT MEYERS**
“Harry gaf mij zijn vriendschap.”
- 204 LOU LEEUW**
“Ik speel door totdat ik erbij neerval!”
- 214 ANTON WITKAMP**
“Het ware verhaal is destijds met de mantel der liefde bedekt.”
- 222 EELCO GELLING**
“Het gaat om het moment dat je bijna begrijpt wat muziek is...”
- 238 JOHN EN GERMAINE HOFSTEENGE**
“Zonder Harm en Grietje had Harry het in Grolloo waarschijnlijk niet gered.”
- 248 EDDIE ROOSE**
“Het geluid werd door de jaren heen steeds belangrijker.”
- 258 JAAP VAN EIK**
“Als bassist voelde ik me toch altijd een soort huurling.”
- 268 DOUWINA OOSTERHOF**
“Ik hield van hem als Harry en niet omdat hij Cuby was.”
-
- 282 BONUS INTERVIEW: JOHAN DERKSEN**
“C+B was een cultband, waar je héél graag bij wilde horen.”
-
- 298 Geraadpleegde literatuur
299 Beknopte discografie Cuby & the Blizzards
300 Fotoverantwoording
301 Colofon

Voorwoord

Jan Douwe Kroeske

“Toen ik Muskee hoorde, werd ik direct een bluesboy.”

Ik ben er eentje van de latere lichter Cuby-kenners. ‘Pas’ in 1988 ontmoette ik de illustere Drent in een Hilversumse radiostudio. Volgens de popboeken en hitdossiers had Cuby zijn beste jaren toen al gehad. Op 3FM hoorde je slechts spaarzaam nog iets van Cuby & the Blizzards.

Als radiomaker bij de VARA stond ik aan het einde van dat jaar oog in oog met een vriendelijke man die me complimenteerde met mijn programma *2 Meter De Lucht In*. “Te gekke” muziek hoorde hij elke week: *The Scene*, *de Kecks*, *The House of Love* en meer.

Omdat Kerstmis in aantocht was, had Cuby een kort gedichtje gemaakt dat ging over het kindeke Jezus dat op de pot zat en er even niet vanaf kwam. Vervolgens zette hij de radiostudio in brand met een scherp gezongen uitvoering van *Appleknockers Flophouse*. De versterkers stonken, Cuby rookte wat nerveus sigaret na sigaret (toen kon dat nog) en mijn hart stond stil bij het nieuwe nummer *Brother Booze*. Zijn Kerstbijdrage voor dat jaar vonden wij van *2 Meter* allemaal mooi, maar ook wat tegendraads vanwege dat gedichtje over Jezus op de pot. En om het helemaal onvergetelijk te maken ging Cuby, die ik al snel Harry noemde, ook nog even naar Richard Jansen van *Fatal Flowers*, voor een kort gesprek en de tedere goedkeuring: “Lieve jongen!”

De opmerking die bij de aankondiging van het nummer *Brother Booze* door Harry werd gedaan was: “De band heet Muskee en dit wordt onze volgende hit.” Geen twijfel mogelijk, dacht ik nog. Als dit de blues was van 1988, dan was ik een bluesboy geworden.

Kort na de uitzending vroeg ik Harry om snel terug te komen om een goeie opname van *Brother Booze* te maken, want als je het live in een radioprogramma speelt zit er vaak toch net wat te veel tijdsdruk achter. Samen keken we in de agenda en Cuby zou met zijn manager bellen, om de zaken strak te plannen. We zegden elkaar toe dat we op korte termijn een opname zouden maken. Onze wederzijdse kennismaking was goed bevallen. “Goed gaan,” was wat ik als laatste hoorde...

Een tijdlang zag ik Harry niet (bijna 2,5 jaar), maar in april 1991 was het zover: *Brother Booze* kwam voor de tweede keer op de *2 Meter*-tape. Het nummer ging er weer in als *Gods Woord* op zondag. En inderdaad proefde ik aan alles dat tijd en concentratie een nummer alleen maar beter maken. *2 Meter Sessie* nummer 205, op 20 april 1991, was een feit. Ook *Travelling With The Blues* van die dag is van bijzondere kwaliteit.

Omdat alles zo gladjes verliep, durfde ik Harry er wel toe te verleiden om een van zijn classics te doen: *Window Of My Eyes*. Helaas, alsof ik hem beledigd had, kapte Muskee mijn verzoek resoluut af: “Dat is niet goed te zingen voor mij, ik ben te onzeker over dat nummer...”

Mijn teleurstelling was zichtbaar, ook bij de rest van de band trouwens. Roy Kuschel, achter de toetsen, zette meteen het intro in, maar Harry beende de ruimte uit, rokend als een stoommachine...

Als ik de tape van 20 april 1991 terugluister, dan horen we na bijna twee uur een strakke, geweldige instrumentale uitvoering van *Window Of My Eyes*. De stem ontbreekt, maar de sfeer van dat liefdesverdriet-op-muziek is er niet minder om.

Misschien heeft Harry dit op dat moment ook wel gevoeld, want hoewel hij tot aan de laatste vijf minuten van de opname weigerde om de vocalen in te zetten, kwam hij weer net zo gedecideerd de studio binnen. En hij zong, met precisie, een héél emotionele uitvoering van *Windows*. Uiteraard is de uitvoering van die paar bijzondere minuten op een van de vele *2 Meter Sessies*-cd's gezet. De kopers waardeerden het en Harry en ik hadden het er nog wel eens over.

Nog dit jaar werd die *2 Meter*-versie weer even actueel, toen ik werd gebeld door filmproducent San Fu Maltha. Hij zou filmregisseur Rudolf van den Berg er graag van willen overtuigen om het voor de speelfilm *Een Echte Vermeer* in de filmscore te gebruiken. "Bij Han van Meegeren draaide het immers om de ogen... Vandaar!" Jammer dat dit nummer het uiteindelijk toch niet heeft gered...

Tussen de opnames van *Brother Booze* etc. (1991) en *Een Echte Vermeer* (2016) zitten 25 jaren. Harry heeft de laatste vijf jaar helaas niet meer mee mogen maken. In de periode die volgde op *Brother Booze* ontmoette ik Cuby regelmatig. Hij kwam af en toe nog wel eens langs in Hilversum, maar vaker ging ik naar hem. Ik zag hem bijvoorbeeld in Hardenberg, maar ook in Amsterdam, Zwolle en bij de *Take Root*-festivals in Assen.

Het hoogtepunt van mijn activiteiten met Harry is het achttien maanden durende maakverhaal van *40 Jaar De Blues*, de oeuvrebox die het verhaal van 40 jaar Cuby & the Blizzards moest vertellen. Met een klein team van gedreven gekken gingen we aan de slag: Flip van der Enden, Léon Verkade en ondergetekende. Het moest en zou een zogenaamde 'oral history' worden, waarbij het verhaal zou worden verteld door zoveel mogelijk betrokkenen zelf. Harry zou de dragende verteller zijn.

Een oral history werd het! Harry was maar wat trots op de gedachte dat er een box over hem zou komen... Dus hadden we de volle medewerking bij bijna alles: thuis filmen, in de tuin, bij de concerten, op de Drentse veengronden en bij veel collega's (inclusief Eelco Gelling en de zoek gewaande Miep, waar omheen een aantal van de Cuby-hits draaiden). Tot en met de presentatie in de Amsterdamse Westergasfabriek was het een feest om te maken. We hadden Jan en alleman gevraagd om iets te vertellen over zijn of haar betrokkenheid bij Cuby. Zo leverde iedereen wel een statement aan het levensverhaal van Cuby & the Blizzards. En toen de eerste box officieel werd aangeboden, blonk er een traan van trots.

Jan Douwe Kroeske
Harderwijk-Amsterdam-Zeewolde 2016

Optreden C+B rond 1967, waarschijnlijk bij
Bospop Amsterdam. (Foto: collectie Muskee/
Drents Archief)

Inleiding bij de derde druk

Herman Brood in Grolloo, met Harry Muskee op mondharmonica, rond 1968. (Foto: Eelco Gelling)

Dit boek bevat een aantal van de interviews die ik als bestuurslid van de *Stichting Erfgoed Harry Muskee* schreef voor de website van het Cuby & the Blizzards Museum in Grolloo. Ik startte met deze vrijwilligersfunctie enkele maanden na het overlijden van Muskee. Als websiteredacteur kwam ik al snel in contact met de vele fans, collega's, ex-bandleden en andere betrokkenen. De meesten van hen beschikten over levendige herinneringen aan C+B, die zij graag met mij wilden delen. Mede om die reden werd besloten om deze verhalen vast te leggen en te publiceren op de website van het C+B Museum. Erwin Java, sologitarist bij Harry Muskee van 1986 tot 2011, was mijn eerste 'klant' en in de jaren die volgden, bouwde ik een aardige serie op. Enkele geïnterviewden deden hun verhaal voor de eerste maal, zoals Jan Venhuizen, manager van Cuby & the Blizzards tussen 1964 en 1977.

Veel foto's in dit boek komen uit een exclusieve bron, namelijk het archief van Eelco Gelling, de sologitarist van C+B. Gelling was behalve een fantastische gitarist ook een enthousiaste fotograaf. Hij werkte halverwege de jaren zestig als leerling-fotograaf bij de *Drentsche en Asser Courant*, totdat hij daar om zijn lange haren werd ontslagen. Eenmaal toetredend tot de Blizzards, bleef Eelco fotograferen. De ongeveer 1500 bewaard gebleven foto's die Gelling in zijn C+B-tijd maakte, bleven tot nu toe grotendeels ongezien. Enkele tientallen daarvan worden exclusief in dit boek gepubliceerd. Ze geven een bijzonder kijkje in de wereld van C+B en ik beschouw ze als een waardevolle aanvulling op dit boek.

In de interviews komen talloze namen, jaartallen, groepsbezettingen, titels van platen en andere details voor. Ik kan me voorstellen dat deze lawine aan feiten en gegevens de lezer in verwarring brengt. Juist om die reden heb ik in dit boek als leidraad een korte biografie van C+B opgenomen, waarin alle belangrijke gebeurtenissen in de ruim vijftigjarige historie van de groep op een rij zijn gezet.

Tevens wil ik aantekenen dat de officiële groepsnaam 'Cuby & the Blizzards' in de loop der jaren op diverse wijzen is verbasterd. De fans kortten de naam al snel af tot het geliefde 'C+B'. Maar ook 'Cuby + Blizzards', alleen 'Cuby', of de verzamelnaam 'de Blizzards' komen vaak voor. Omwille van de variëteit gebruik ik deze benamingen in dit boek door elkaar.

De eerste druk van *Somebody Will Know Someday* verscheen eind 2016 en won een jaar later de Publieksprijs van de Drentse Historische Vereniging. Een mooi eerbetoon voor iedereen die aan dit boek meewerkte. Inmiddels zijn we toe aan de derde druk, een speciale geactualiseerde uitgave, inclusief een extra interview met Johan Derksen.

Twee van de door mij voor dit boek geïnterviewde personen zijn inmiddels overleden: Jan Schuurman en Jan Venhuizen. Ik denk met veel genegenheid aan onze gesprekken terug.

Er is mij – ten slotte – de afgelopen jaren één ding duidelijk geworden: de blues van Cuby & the Blizzards ligt stevig verankerd in het Drentse culturele erfgoed. Dit verklaart ook dat veel betrokkenen en fans zich na al die jaren nog altijd zeer verbonden voelen met de Blizzards. Hun liefde voor de band en de muzikale nalatenschap van C+B is onvoorwaardelijk. Cuby & the Blizzards is wat dat betreft een unieke band met een eigen museum, dat al tien jaar met enorme gedrevenheid door een grote groep vrijwilligers vele dagen per jaar de deuren opent voor het publiek. Daaruit spreekt ook een zekere trots en ik kan uit eigen ervaring melden dat die volkomen terecht is. Daarom gaat mijn C+B-cap diep af naar al die trouwe liefhebbers, fans en ex-bandleden. Dit boek bevat een selectie van jullie verhalen en ik had het grote voorrecht om die op te mogen schrijven!

N.B. Al in de tweede en ook in deze derde druk zijn enkele foutjes en onvolkomenheden gecorrigeerd. Ook zijn sommige interviews enigszins geactualiseerd.

Koert Broersma, winter 2020/2021

Woord van dank

Red, White 'n Blue, repetitie in De Kolk, Assen, 1975, v.l.n.r.
Eelco Gelling, Frank Nuyens, waarschijnlijk Michal Muzolf en
Herman van Boeyen. (Foto: Bert Jippes)

Vanzelfsprekend ben ik iedereen zeer erkentelijk die bereid was aan de interviews – oorspronkelijk voor de website van het C+B Museum, nu voor dit boek – mee te werken. Het was mooi om te merken dat die bereidwilligheid veelal voortkwam uit diepe genegenheid voor Cuby & the Blizzards en/of de individuele bandleden. Tevens ben ik dank verschuldigd aan mijn medebestuurders van de Stichtingen Erfgoed Harry Muskee en Blues in Grolloo, die het oorspronkelijke plan voor de interviews met instemming omarmden. Dat initiatief leidde uiteindelijk – via enkele omwegen – tot deze publicatie, die kan worden verwelkomd als een nieuwe bijdrage aan het behoud van het culturele erfgoed van Harry Muskee en rest van de Blizzards.

Zonder steun van Harry Tupan, adjunct-directeur van het Drents Museum, en Albert Haar, voormalig conservator van het C+B Museum, was dit boek er niet geweest. Zij geloofden in deze uitgave en namen het initiatief tot publicatie. Datzelfde geldt voor Kor Ijszenga en Sonja Geurts van uitgeverij Koninklijke Van Gorcum. Daarom veel dank aan hen.

Diezelfde erkentelijkheid geldt voor Rudy Leukfeldt, C+B-fotograaf bij uitstek. Ik mocht uit zijn archief putten en ik heb daar in veel gevallen dankbaar gebruik van gemaakt. Voorts stak Rudy nogal wat werk in het voor deze publicatie gereedmaken van zijn materiaal.

Ook enkele andere fotografen, zoals Kuno Mooren, Jaap Reedijk, Rob Verhorst, Daan Mulderij, Bert Jippes en Gerrie van Barneveld boden hun hulp aan. Dank jullie wel. Tevens was ik zeer blij met de onuitputtelijke hulp van vraagbaak Johan Gaasbeek. Geen enkele vraag of verzoek was hem te veel. Veel dank, Johan!

Voorts wil ik om uiteenlopende redenen bedanken: Gerard Alberts (vormgeving), Kirsten Otten (redactie), Martin Hiemink (historische en feitencheck), Egbert Meyers, Douwina Oosterhof, Eelco Gelling, Jan Lagendijk, John en Germaine Hofsteenge, Bernard van der Putten, Jeanne Visser, Henk Weggemans, Lukas Koops, de neven – maar toch blues brothers – Roelof en Jan Roelof Enting, Willy Middel, Sjoerd Punter, Dries Zwikker en alle anderen die ik vergeet.

En, *last but not least*, gaat mijn oprechte dank uit naar Jan Venhuizen. Ik leerde Jan kennen via het C+B Museum en zo ontstond onze vriendschap. Ik was de eerste met wie Jan openhartig praatte over zijn herinneringen als manager van Cuby & the Blizzards. Vele, vele uren hebben we met elkaar gesproken. Tevens was Jan zeer behulpzaam bij het arrangeren van interviews. Hij opende deuren die waarschijnlijk anders voor mij gesloten zouden zijn gebleven. Jan was bij een aantal van de interviews aanwezig en zijn inbreng was belangrijk.

Jan Venhuizen overleed helaas in oktober 2019. Hij wordt gemist in Grolloo, en het blijft zeer onwettelijk om Jan nooit meer op de Voorstreek te zien lopen van en naar het museum.

Jan was apetrots op deze bundel en op zijn interview. Niet voor niets noemde hij deze publicatie nadrukkelijk ONS boek. Als ik plagerig opmerkte dat IK het geschreven had, wuifde Jan dat achteloos weg. Want dat vond hij een onbelangrijk detail...

Ik ben blij dat ik de bijzondere herinneringen van Jan nog heb kunnen opschrijven, en ik draag deze derde druk dan ook (postuum) aan hem en aan zijn dochters Mandy en Karin op.

Koert Broersma, winter 2020/2021